

KOZIOŁKI W OPERZE

Skład się wzięły na wieży
poznanskiego ratusza
dwa niesforne koziołki?
Nowa opera lalkowa dla naj-
młodszych zrealizowana na
Scenie „Marcinek” proponuje
najmłodszemu widzom jedną z
możliwych wersji odpowiedzi
na to pytanie. Piękna kolorystyka,
uroczne drewniane lalki,
barwnie przystrojone, miła
dla ucha muzyka, raz skocz-
na, raz rzewna różna poety i
figle dwóch koziołków, nie-
śmiertelny wilk i cały urok o-
żywionej przed oczyma dziec-
ka ludowej kultury — to chy-
ba dużo jak na jedną scenicz-
ną bajkę.

„Koziołki z wieży ratuszowej”
są trzecią operą poznań-
skiego kompozytora i dyrygen-
ta Jerzego Kurczewskiego, wv

też proponowały atrakcyjniej-
szą formę muzyki zna.

Główną zaletą nowej opery,
obok muzyki, jest jej kształt
wizualny. Stylizowane na lu-
dowo drewniane lalki są, jak
zwykle u Leokadii Serafino-
wicz, pełne wdzięku, wyrazi-
ście zindywidualizowane, w
prostotę bliskie dziecięcej wv
obrazni konstrukcyjnej. Deko-
racje mają charakter wycina-
nek, zderzają fotograficzną
wierność z umownością włas-
kiej atrapy. Nie przytłaczają
małych lalek.

Za to niewątpliwą słabością
tej opery jest nader wąła dra-
maturgia zastępowana efek-
townymi obrazkami scenicz-
nymi, które eksponują wielko
polski folklor, obyczaje, pej-
zaż. Widowisko ma więc po-
niśkad charakter składanko

a także z precyzyjnej demon-
stracji możliwości jakie stwa-
rza ten typ lalek.

„Marcinkowa” opowieść o
koziołkach ma bardziej charak-
ter epicki niż dramatyczny,
jest więc jakby historia obraz-
kowa, komiksem dla dzieci w
zaskakującej konwencji ope-
rowo - lalkowej. Brak jej
wszakże zgrabnego mórału czy
bardziej oryginalnej pointy.
Zaspokaja ona raczej poznań-
cze (nie tylko zresztą w ka-
goriach bajkowej fikcji) potrze-
by najmłodszych niżli emocjo-
nalne. Wzbudza ciekawość ale
nie wzrusza jak poprzednie o-
pery.

Sądzę, iż realizatorów tłu-
maczyć mogą po części zupeł-
nie nowe warunki sceniczne,
akustyczne, jak również wa-
runki odbioru, które przecież
rzutują na sposób animacji.
Potrzeba zatem wykonawcom
większej porcji doświadczeń.
Myślę, iż po pewnym czasie
spektakl ten może sporo zys-
zać. Zresztą ma on wystarcza-
jąco wiele bezspornych at-
utów, które pozwalają z czw-
stym sumieniem, polecać go
rodzicom i wychowawcom naj-
młodszych miłośników „Mar-
cinka”.

Błażej KUSZTELSKI

„Koziołki z wieży ratuszowej” w pięknej scenografii Leo-
kadii Serafinowicz.
Fot.: G. Wyszomirska

korzystująca tym razem ludo-
we motywy muzyczne naszego
regionu. Stanowi ona zgrabną
stylizację, wyśmienicie zinstru-
mentalizowaną i wykonaną
przez Poznański Chór Chłopi-
cy pod dyktando kompozytora.
Nie brak jej wyrazistej, czy-
telnej dla niewprawnego słu-
chacza, a tak ważnej dla dzie-
cięcego odbiorcy, linii melo-
dycznej. Dwie poprzednie ope-
ry miały wszakże oparcie w
folklorze bardziej jednorod-
nym, nieco nawet egzotycz-
nym (góralski), niewątpliwie
bardziej efektywnym. Stąd

wy, a historia koziołków wy-
daje się być pretekstem dla
pokazania piękna owego fol-
kloru. A może jest to właśnie
sposób na zatuszowanie wątlej
intrygi? Z tego punktu widze-
nia mali widzowie mogą się
poczuci nieco zawiedzeni.

Ogólna koncepcja reżyser-
ska (Wojciech Wieczorkiewicz)
wydaje się być nader trafna
nie wszystkie wszakże sceny
zrealizowano z taką samą
sprawnością i inwencją. Wyda-
je się też nadto, iż brak tej o-
perze humoru sytuacyjnego
wynikającego z samej fabuły,